

сълъ, въ свързка съ отношенията на Русия къмъ нѣкои отъ европейскитѣ държави, нито въ нравствена смисълъ, по отношение къмъ противника, къмъ самата руска армия и най-послѣ къмъ самата Русия. Не за отстъпване, а напротивъ, за по-тѣсно сплотяване около Плѣвенъ даваха мнѣние тия бѣлжители военоначалници. Изказанитѣ мисли отъ послѣднитѣ съотвѣтствуваха на собственитѣ убѣждения на Царя, който заповѣда да се приематъ за основа въ бждещитѣ дѣйствия. За тая цѣль сж били повикани гвардията и гренадеритѣ, както и генералъ-адютантъ Тотлебенъ.

Слѣдъ кървавитѣ бойове около Плѣвенъ на Царя прѣдстоеше да изпълни още единъ послѣденъ, толкозъ милъ за Неговото отеческо сърдце, дългъ: да посѣти и утѣши многочисленитѣ жертви на боя, осакатенитѣ и раненитѣ войници. Прѣзъ всичкото си прѣбивание подъ Плѣвенъ, Царьтъ усърдно посѣщаваше болницитѣ и лазаретитѣ. На 3-й септемврий въ Радиненци се явиха съ докладъ къмъ Военния Министъръ медицинскитѣ инспекторъ Косински и болничниятъ инспекторъ Приселковъ. Царьтъ пожела да ги види. „Колко сж всичкитѣ ранени? — попита ги той и на отговора имъ, че отъ 26—31 августъ на прѣвѣрзочнитѣ пунктове на петтѣхъ дивизионни лазарети сж се явили до 9600 ранени, — Царьтъ възкликна: „Това е ужасно!... и все безъ резултатъ“ — и се просълзи. „Благодаря ви“, каза имъ Царьтъ, подавайки имъ ржката си — „благодаря на всички лѣкари... самичкъкъ ги видѣхъ, зацапани въ кръвъ... Още веднажъ благодаря ви. Кждѣ сж сега Моитѣ герои?“ На отговора имъ, че тѣ, раненитѣ, сж прѣнесени въ военно-врѣмената болница въ селото Българени, находяща се не далеко — Царьтъ заедно съ